

X K 5961/13

(I Kp 5961/2013)

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V KOPRU

OKROŽNO SODIŠČE V KOPRU

25. 07. 2013

PREJETO

SKLEP

Višje sodišče v Kopru je v senatu pod predsedstvom višjega sodnika Aleša Arha, ob sodelovanju višjega sodnika Vitomirja Bohinca in višje sodnice Nataše Butina Mrakič kot članov senata,

ter Loridane Udovič kot zapisnikarice,

v kazenski zadevi zoper obdolženega **BRANETA GORŠETA**, v ki ga zagovarjata odvetnika Mitja Jelenič Novak in Emil Zakonjšek iz Ljubljane, ter ostale,

zaradi **kaznivih dejanj poslovne goljufije po drugem in prvem odstavku 228. člena Kazenskega zakonika (v nadaljevanju: KZ-1), zlorabe uradnega položaja po tretjem in petem odstavku 257. člena KZ-1 in pranja denarja po prvem, drugem in tretjem odstavku 245. člena KZ-1,**

o **pritožbi obdolženca in njegovega zagovornika, odvetnika Emila Zakonjška iz Ljubljane,** zoper sklep Okrožnega sodišča v Kopru opravilna številka X Ks 5961/2013 (Ks 195/2013) z dne 9.7.2013.

ná seji dne **24. julija 2013**

SKLENILO:

1. Pritožbi obdolženega Braneta Goršeta in njegovega zagovornika se kot neutemeljeni zavrmeta.

OBRAZLOŽITEV:

1. Z izpodbijanim sklepom je Okrožno sodišče v Kopru sklenilo, da so še dani razlogi za pripor zoper obdolženega Braneta Goršeta po 1. in 3. točki prvega odstavka 201. člena Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju: ZKP) in zoper obdolženca pripor iz istih razlogov na podlagi drugega odstavka 207. člena ZKP podaljšalo.
2. Zoper ta sklep se pritožuje zagovornik obdolženega Braneta Goršeta, odvetnik Emil Zakonjšek iz Ljubljane. Uveljavlja pritožbene razloge bistvene kršitve določb kazenskega postopka in prvega odstavka 20. člena Ustave Republike Slovenije ter pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in izpodbijani sklep spremeni tako, da pripor zoper obdolženega Braneta Goršeta odpravi.
3. Zoper sklep o podaljšanju pripora se pritožuje tudi obdolženec sam. V svoji pritožbi negoduje predvsem glede dela državnega tožilca in meni, da tožilstvo v obravnavani zadevi ni bilo nepristransko. V pritožbi se obdolženi Brane Gorše spušča tudi v dejansko stanje posameznih obtožbenih očitkov, višjemu sodišču pa predlaga, da pritožbi ugodi in izpodbijani sklep spremeni tako, da pripor zoper njega odpravi.
4. Pritožbi nista utemeljeni.
5. Kolikor oba pritožnika grajata obstoj utemeljenega suma v smeri izvršitve očitanih kaznivih dejanj in kot nujnega predpogoja za odreditev in poznejše podaljšanje pripora nimata prav, ko menita, da utemeljen sum ni v zadostni meri podan. Ta sum je sodišče doslej že večkrat ugotavljalo in tudi tokrat se pritožbeno sodišče strinja z oceno, da je v zadostni meri podan. Utemeljenost suma v smeri očitanih kaznivih dejanj je tako prvostopenjsko, kakor tudi sodišče druge stopnje, ugotavljalo ob zadnjem podaljšanju pripora po vloženi obtožbi. Ob sedanjem odločanju o pritožbah zoper izpodbijani sklep pa prizivno sodišče ugotavlja, da se okoliščine, ki bi lahko na obstoj utemeljenega suma vplivale, v času, ki je pretekel

od zadnjega sklepa o podaljšanju pripora, niso v ničemer spremenile, tako, da pritožbeno sodišče sedaj ugotavlja, da je utemeljen sum še vedno podan. V zvezi s tem pa gre obdolženčevemu zagovorniku pritrditi le v toliko, da je sodišče prve stopnje pri ugotavljanju utemeljenosti suma ob tokratnem odločanju resda to nekoliko nespretno utemeljevalo z obrazložitvijo obtožbe, čeprav v isti sapi hkrati pove, da je v tem postopku stopnja utemeljenosti suma bila že večkrat ugotovljena in sicer najprej ob odreditvi pripora, pozneje pa ob vseh podaljšanjih.

6. Glede pripornega razloga iteracijske nevarnosti po 3. točki prvega odstavka 201. člena ZKP pritožbeno sodišče vanj ne dvomi. Sama kriminalna količina, ki naj bi jo obdolženec udejanil v predmetnem kazenskem postopku, predvsem pa dejstvo, da naj bi obdolženec obravnavana kazniva dejanja izvrševal v funkciji stečajnega upravitelja in da je kot tak razpolagal tudi z ustreznim pravnim znanjem, vse pa naj bi bilo obarvano s težnjo po pridobitvi neupravičene oziroma protipravne premoženjske koristi, so gotovo okoliščine, mimo katerih pri ocenjevanju danosti pripornega razloga ponovitvene nevarnosti ni mogoče. Res je sicer, kar navaja zagovornik, da obdolženec ni več v funkciji stečajnega upravitelja, na katero je bil imenovan z odločbo Okrožnega sodišča v Kopru opravilna številka St 28/2002 z dne 19.4.2005, kar pa še ne pomeni, da s tem ponovitvene nevarnosti ni več. Dejstvo je, kakor je to sodišče ugotavljalo že ob zadnjem podaljšanju pripora, da bi lahko obdolženec, ne glede na to, da ni več v funkciji stečajnega upravitelja, kazniva dejanja izvrševal tudi preko drugih oseb in s pomočjo drugih sredstev. Prav tako sodišče prve stopnje pravilno ugotavlja, da na obdolženčevo ponovitveno nevarnost kaže tudi okoliščina, da to ni edini kazenski postopek, v katerem se je obdolženec znašel, pri čemer sodišče izrecno omenja kazenski postopek pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani, ker gre prav tako za kazniva dejanja zlorabe položaja ali zaupanja pri opravljanju gospodarske dejavnosti po drugem in prvem odstavku 240. člena KZ-1. Glede na inkriminirano časovno obdobje od leta 2005 do 2010 pa je tudi na mestu ugotovitev prvostopenjskega sodišča o vztrajnosti in odločnosti obdolženca, tako, da je pritožbene navedbe zagovornika omajati ne morejo. Kolikor pa obdolženec sam v svoji pritožbi oporeka tožilstvu, da ni nepristransko, pa mu je potrebno povedati, da je državno tožilstvo organ, ki izvaja pregon storilcev kaznivih dejanj in drugih kaznivih ravnanj, za katera je tako določeno z zakonom, pri čemer državno tožilstvo seveda opravlja svoje naloge na podlagi Ustave in zakona. Končno besedo o usodi posameznega obtožnega akta pa ima sodišče, ki po izvedenem zakonitem in nepristranskem postopku sprejme svojo odločitev. Že na podlagi funkcije tožilcev v kazenskem postopku je povsem neutemeljeno tožilstvu očitati pristranskost, tako, kakor to v svoji pritožbi počne obdolženi Brane Gorše. Sklepno se tako pritožbeno sodišče strinja s prvostopenjskim, da so podane okoliščine, ki kažejo na konkretno nevarnost, da bi utegnil obdolženec na prostosti kazniva dejanja

ponavljati, tako, da se izkažeta vloženi pritožbi, kolikor o pripornem razlogu ponovitvene nevarnosti menita drugače, neutemeljeni.

7. Neutemeljene so tudi pritožbene navedbe, kolikor pritožnika skušata izpodbiti obstoj pripornega razloga begosumnosti po 1. točki prvega odstavka 205. člena ZKP. Srž obeh pritožb je v tem, da ni nikakršnih dokazov o tem, da bi obdolženec v tujini razpolagal s kakršnimkoli premoženjem. Tudi o obstoju tega pripornega razloga se pritožbeno sodišče strinja s prvostopenjskim, da so premoženje, s katerim je obdolženec v tujini neposredno povezan, predpisana kazen za očitana mu kazniva dejanja in pa poslovni stiki, ki jih je obdolženec v inkriminiranem obdobju oblikoval, kar je najbolj nazorno videti iz obtožbenih očitkov pod točko III obtožbe, okoliščine, ki so takšne teže, da kažejo na konkretno nevarnost, da bi obdolženi Brane Gorše na prostosti pobegnil in na tak način vsaj otežil, če že ne onemogočil izvedbo kazenskega postopka, v katerem se je znašel. Sicer pa pritožbeno sodišče ugotavlja, da navedbe zagovornika v tem, da obdolženec v tujini nima v lasti nobene nepremičnine deloma držijo, pri čemer pa ni moč mimo dejstev, da je bil osumljenec do 23.10.2012 lastnik družbe Finis d.o.o., ki je lastnica družbe Era Maris d.o.o., ki pa ima v lasti nepremičnino oziroma stanovanjsko hišo v Momjanu na Hrvaškem. Povezava obdolženca s to nepremičnino je tako več kot očitna, samo dejstvo, da ne gre za lastništvo nepremičnine obdolženca kot fizične osebe, temveč za lastništvo družb, v katerih je on družbenik oziroma direktor, pa na obstoj pripornega razloga begosumnosti ne vpliva. Tako pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje v podkrepitev svoje odločitve navedlo prepričljive razloge in jih tudi v zadostni meri obrazložilo, tako, da pritožbeni razlog bistvene kršitve določb kazenskega postopka, pri čemer ima pritožnik v mislih očitno tisto iz 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP, ni podan.
8. Pritožbeno sodišče sklepno ugotavlja, da je pripor utemeljen tudi v luči kriterijev iz 20. člena Ustave Republike Slovenije, v nasprotju s tem, kar o tem menita oba pritožnika. Obdolženec se je znašel v kazenskem postopku zaradi kaznivih dejanj zoper gospodarstvo, kazniva dejanja pa naj bi izvrševal v daljšem časovnem obdobju, tudi v povezavi s tujimi poslovnimi subjekti. Glede na kriminalno količino, ki naj bi jo obdolženec udeležil v tem kazenskem postopku in pa dejstvo, da se nahaja še v enem kazenskem postopku pri ljubljanskem okrožnem sodišču zaradi istovrstnega kaznivega dejanja, pritožbeno sodišče soglaša s prvostopenjskim, da je pripor ukrep, ki je neogibno potreben za odpravo ponovitvene nevarnosti in zaščito premoženja, glede na motiv koristoljubnosti pa je ta ukrep tudi sorazmerne nevarnosti, ki bi nastopila z obdolženčevo izpustitvijo na prostost. Tako ne držijo pritožbene navedbe zagovornika, da je glede na izjemnost pripora kot posega v človekovo pravico do osebne svobode in gibanja, v konkretnem kazenskem postopku to prestrog ukrep. Pri obdolženemu Branetu Goršetu sta podana dva priporna razloga, pri čemer je eden od njiju tudi

begosumnost, tako, da se izkaže pripor tudi kot neogibno potreben ukrep za izvedbo tega kazenskega postopka.

9. Odločitev pritožbenega sodišča temelji na določbi tretjega odstavka 402. člena ZKP.

Koper, 24. julija 2013

Zapisnikarica:

Loridana Udovič, l.r.

Predsednik senata:

Aleš Arh, l.r.

